

— Ще те гръмна!

— Защо? — попита заекътъ съ широко отворени очи. Мустацитѣ му затрепераха.

— Защото довечера ще ми дойде скжпъ гостенинъ. Искамъ да го нагостя съ задушено заешко месо. Стой, не мърдай!

— Слабо се чува! — отговори заекътъ и се втурна да бѣга.

Той бѣга — ловецътъ подире му, той бѣга — ловецътъ подире му, докато най-сетне се мушна въ дупката си. Ловецътъ пристигна запъхтѣнъ. Седна малко настрана отъ дупката, извади лулата си, напълни я съ тютюнъ и запуши.

— Ще те чакамъ! — отговори той.

— До кога? — попита заекътъ.

— Докато излѣзешъ.

Минаха часъ, два, три. Почна да се мръква. Прибраха се жетваритѣ. Ловецътъ стоеше потуленъ задъ дупката и чакаше, а заекътъ изгаряше отъ любопитство да узнае дали си е отишълъ неговиятъ врагъ. Въ заешката дупка живѣеше една къртица. Ти знаешъ, мое момче, че къртицата е слѣпа. Тая слѣпица проводи заекътъ да провѣри чака ли още ловецътъ. Къртицата излѣзе навънъ, повъртѣ си муцунката и се върна.

— Нѣма го! — рече тя, — отишълъ си е!

Тогава заекътъ реши да излѣзе. Но щомъ си подаде навънъ главата — две корави ржце го стиснаха за ушитѣ. Уплашениятъ заекъ започна да се дърпа навътре, но ржцетѣ бѣха неумолими и стискаха здраво ушитѣ. Като ластикъ се разтегнаха заешкитѣ уши. Станаха по-дълги отъ магарешкитѣ. Най-сетне ловецътъ измъкна жертвата си, но като видѣ колко сж дълги ушитѣ на хванатия заекъ, поклати глава и проговори:

— Моятъ гостенинъ не яде магарешко месо. Азъ те мислѣхъ за заекъ, но ти си билъ магаре. По ушитѣ познахъ, че си магаре.

И пуста заека. Съ клюмнали надолу уши заекътъ се прибра пакъ въ дупката и дигна лапичката си да избърше сълзитѣ, които рукунаха отъ очитѣ му.

Разбра ли сега, защо заекътъ има дълги уши?

А. Каралийчевъ